

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. Разград, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и пети септември през две
хиляди двадесет и *** година в следния състав:

Председател: Анелия М. Йорданова
Членове: Атанас Д. Христов
Светлана К. Чолакова

при участието на секретаря Диана Здр. Станчева
като разгледа докладваното от Атанас Д. Христов Въззивно гражданско дело
№ 20233300500241 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 472 от 26.07.2023 г. по гр.д. 20233330100121 по описа за 2023 година на РС – Разград, съдът е постановил следното:

ОТХВЪРЛЯ ИСКА, предявен от А. Х. А., ЕГН ***** с адрес
с.***, общ. *****, ул.***** за установяване по отношение на Община
Разград, че същият е собственик на недвижим имот с идентификатор
***** по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. ***,
Община ***, Област ***, одобрени със Заповед № РД18-280/08.05.2019 год.
на Изпълнителния директор на АГКК, находящ се в землището на с. ***,
Община ***, Област *****, местността *****, с площ от *** кв. м., трайно
предназначение на територията: ***; начин на трайно ползване: **, **,
категория, при съседи: имоти с идентификатори *****, *****,
***** и ***** като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

Недоволен от това решение, останал жалбоподателят - ищец А. Х. А., който го обжалва, чрез пълномощника си адвокат Ж. Ч. от АК - *****.

Намира решението за незаконосъобразно и необосновано. Прави искане решението да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което исковите претенции бъдат изцяло уважение. Излага подробни съображения. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК, насрещната по жалбата страна - Община Разград, чрез пълномощника си юрисконсулт С. С. И. депозира отговор на жалбата. Намира същата за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Излага подробни съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение за втората инстанция.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването въззивникът не се явява. Явява се пълномощникът му адвокат Ж. Ч. от АК – ****. Поддържа жалбата и излага подробни съображения. Представя подробна писмена защита, на осн. чл. 149, ал.3 ГПК.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването за въззиваемата не се явява представител.

РАЗГРАДСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, намира, че въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Обжалваното решение е валидно, но въззивният съд го намира за **недопустимо** по следните съображения:

В случай когато в исковата молба ищецът се позовава на придобивна давност **следва изрично да посочи началния и крайния момент на давностното владение.** Така и Решение № 51 от 27.04.2016 г. на ВКС по гр. д. № 4968/2015 г., I г. о., ГК. **Налице е нередовност на исковата молба, ако не е посочен периода на упражняваната фактическа власт.** Така и Определение № 35 от 14.02.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4506/2019 г., II г. о., ГК. В настоящата исковата молба ищецът не е посочил периода от време, през който твърди че е владял от имота, за да може да се прецени дали е било допустимо по действащите през този период от време правни норми придобиването по давност. Така и Решение № 8 от 2.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1673/2020 г., I г. о., ГК.

Въззивният съд е констатирал, че исковата молба, по повод на която е било образувано исковото производство, е нередовна поради констатирани в нея недостатъци – **не е посочен периода на осъществяването на давностно владение** и исковата молба не е вписана.

Предвид констатираните нередовности и в съответствие със задължителните указания, дадени с т. 4 от Тълкувателно решение № 1/2001 по т. д. № 1/2001 г. на ОСГК, ВКС, с Определение № 361 от 01.09.2023г. /л.11-16 ОС/, въззивният съд е указал на ищеца да отстрани недостатъците в нея в едноседмичен срок от получаване на съобщението на съда. Съдът изрично е предупредил страната за последиците при неизпълнение на

дадените указания – връщане на исковата молба, обезсилване на първоинстанционното решение и прекратяване на производството, на осн. чл. 129, ал.3 вр.ал.4 ГПК.

Определението е връчено на ищеца, чрез пълномощника му адвокат Ж. Ч. от АК – Разград, на 05.09.2023г. 8 /л. 19 ОС/.

С молба с вх. № 3734 от 11.09.2023г. /л.25 ОС/, пълномощникът адв. Ч. е заявил, че: *Ищецът А. А. е владял имота чрез непрекъснатото му обработване повече от 20 години. От 1927г. имота е записан в разписния лист на лице, което е непряк наследник на ищеца. От данните на свидетелските показания се установява, че преди ищеца А., единствено неговия баща е обработвал като собственик имота. Поради това във въззивната жалба сме посочили, период на владение 40-50 години. По обективни причини продължителността на времето не може да се установи конкретно преди тези години на владението и ползването на имота, на заключението на вещото лице е категорично, че не са „установени наличието на документи процесния имот да е отчуждаван, включван в блок на ТКЗС или образувани въз основа на него стопански организации. Следователно, никога собствеността върху имота не е изгубвана. Както сме отбелязали в исковата молба и във въззивната жалба само през последните две – три години е имало нарушение на владението – национализиране на имота по реда на чл. 19 ЗСПЗЗ, но това обстоятелство няма фактическо и правно значение за основателността на предявения иск.* С молбата е поискано на осн. чл. 63 ГПК продължаване срока за вписването на ИМ. С разпореждане № 519 от 11.09.2023г. срокът е продължен с десет дни. На 18.09.2023г. исковата молба е вписана в Служба по вписвания – Разград.

Съдът намира, че исковата молба, е останала нередовна и след уточнението направено в изпълнение на дадените указания поради това, че **не е посочен периода на осъществено дадено владение.**

Предвид така установеното, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение е недопустимо, тъй като същото е постановено по нередовна искова молба.

Недопустимо е решението, постановено при липса на някоя от изрично и изчерпателно предвидените в закона процесуални предпоставки (каквато е вкл. нередовността на исковата молба) или наличие на процесуална пречка за възникване или надлежно упражняване правото на иск. Исковата молба е нередовна, когато не отговаря на изискванията, посочени в разпоредбите на чл. 127 и 128 ГПК. За редовността на исковата молба съдът следи служебно, тъй като надлежното предявяване на иска е условие за допустимост на процеса и на постановеното по съществото на спора съдебно решение. При констатиране на несъответствие между съдържанието на ИМ и изискванията на чл. 127 и чл. 128 ГПК съдът трябва да процедира по начина, указан в чл. 129, ал. 2 ГПК, като предостави възможност на ищеца да отстрани пороците

на молбата, а ако той бездейства – да върне ИМ на основание чл. 129, ал. 3 ГПК. Когато недостатъците на ИМ са констатирани за пръв път във въззивното производство, въззивният съд е длъжен да процедира по аналогичен начин, в каквато насока са и задължителните указания, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/17.07.2001 г. по т. д. № 1/2001 г. на ОСГК, ВКС. Според дадените с цитираното тълкувателно решение указания, в качеството си на втора инстанция по съществото на правния спор, въззивният съд също може да остави ИМ без движение съгласно чл. 129 ГПК, когато констатира недостатъци в нея, които не са били отстранени от първоинстанционния съд, и да даде на ищеца указания за тяхното отстраняване; отстраняването на недостатъци в ИМ във въззивното производство е възможно по отношение на всички реквизити на молбата, но при съобразяване на тази особеност, че поправянето на нередовната исковата молба не трябва да води до недопустимо изменение на иска или до предявяване на нов иск пред втората инстанция в нарушение на чл. 214 и чл. 228 ГПК. В тълкувателното решение е указано изрично, че при констатирана нередовност на ИМ въззивният съд няма правомощие да обезсили първоинстанционното решение и да върне делото на първата инстанция за извършване на необходимите процесуални действия за привеждане на молбата в съответствие с изискванията на процесуалния закон, а следва сам да даде указания на ищеца за поправяне на молбата и ако те не бъдат изпълнени, едва тогава може да обезсили решението и да приложи последиците на чл. 100, ал. 2, вр. ал. 3 ГПК (отм.); съответно на чл. 129, ал. 3, вр. ал. 4 ГПК. С Тълкувателно решение № 1/2013 г. от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. - т. 5, Общото събрание на Гражданска и Търговска колегии на ВКС се е произнесло, че постановките в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/17.07.2001 г. на ОСГК, ВКС, продължават да са актуални и при действието на новия ГПК от 2007 г., с изключение на хипотезата на нередовност на ИМ поради противоречие между обстоятелствена част, в която са изложени твърдения, сочещи на правен интерес да се търси защита срещу определено лице, и петитум, насочен срещу друго лице.

В конкретния случай, въззивният съд е констатирал нередовности в ИМ. Въпреки изрично дадените на ищеца указания, недостатъците на исковата молба не са били надлежно отстранени от ищеца във въззивното производство. Поради това въззивният съд счита, че са налице предпоставките на чл. 129, ал. 3 ГПК за връщане на исковата молба. Съответно постановеното по нередовна искова молба първоинстанционно съдебно решение като недопустимо, следва да бъде обезсилено, на основание чл. 270, ал. 3 ГПК, исковата молба да бъде върната, а производството да се прекрати.

По разноските:

С оглед изхода на спора пред настоящата съдебна инстанция в полза на въззиваемата страна на основание чл. 81 и чл. 273 във връзка с чл. 78, ал. 4 във вр. с ал. 8 ГПК следва да се присъдят разноски за юрисконсултско

възнаграждение в размер от 300.00 лв., който размер е съобразен с фактическата и правна сложност на спора, така и с извършените от процесуалния представител на въззиваемата страна процесуални действия, и при съобразяване с нормата на чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от изложеното, съдът, на осн. чл. 270, ал. 3, изр. първо ГПК,

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА, на основание чл. 270, ал. 3 ГПК, Решение № 472 от 26.07.2023 г. по гр.д. 20233330100121 по описа за 2023 година на РС – Разград и ПРЕКРАТЯВА производството по делото като недопустимо.

ВРЪЩА, на осн. чл. 129, ал. 3 вр. ал.4 ГПК, искова молба вх. № 731 от 24.01.2023г. по описа на Районен съд – Разград, подадена от А. Х. А., ЕГН ***** с адрес с.***, общ.****, ул.*****.

ОСЪЖДА, на основание чл. 81 и чл. 273 във връзка с чл. 78, ал. 4 във вр. с ал. 8 ГПК и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, А. Х. А., ЕГН ***** с адрес с.***, общ.****, ул.*****, да заплати на Община Разград, ЕИК, 000505910, адрес на управление: гр. Разград бул. Бели Лом №37А, ПК 7200, представлявана от Д. С. Б. – кмет, сумата в размер на **300.00 лева /триста лева/**, представляващи направени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Препис от решението да се връчи на страните, на осн. чл. 7, ал.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд при условията на чл. 280, ал.1 и ал.2 ГПК, в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____